

En organisation vars namn betyder hopp

Torsdag, den sista i månaden och klockan är 6 på kvällen. Vi slår oss ner runt bordet och samtalet startar. Som alltid börjar vi med att gå laget runt och låta alla berätta varför de är här. Vi lyssnar på varandra när vi i tur och ordning åter berättar om smärta, sorg och obesvarade frågor. Vi har hört varandras berättelser många gånger men det finns fortfarande nyanser, fragment som känns nya. Som vi kanske tidigare inte haft förmåga att uppfatta. Den som är med för första gången hälsas välkommen och vi lyssnar uppmärksam på ännu en berättelse om det ofattbara.

Allt oväsentligt, alla livets trivialiteter, all människans fåfänga är borta. Ute faller mörkret och det enda som är synligt, och betyder, är ett par tända ljus och en ostörd mellanmännisklig närvaro.

Vi är samlade för en samtalsträff, ordet möte passar bättre i andra sammanhang, som inte varit möjlig utan organisationen Spes. Suicidprevention, efterlevandestöd. Spes finns både som riksorganisation och som lokalföreningar. På latin betyder ordet Spes hopp. Gemensamt för alla medlemmar och aktiva är att man förlorat någon som är en nära, i suicid. Självmod alltså.

Jag kom i kontakt med Spes för ett par år sedan efter att ha läst en artikel i lokalpressen. Jag blev tagen av det jag läste och av de tre kvinnor som i artikeln berättade om föreningens arbete. Jag hade vid tiden fått min bok "Mörkåren" utgiven. Eftersom boken handlar om min resa genom de-

pressioner, sjukdomen som ligger bakom majoriteten av alla självmord, kontaktade jag kvinnorna i reportaget och frågade om jag fick ge dem ett exemplar av boken. Det fick jag och samtidigt fick jag en inbjudan till stundande möte.

Tre kvinnor med vänliga ansikten, tre kvinnor i vilkas de vänliga och goda anletsdragen också avslöjade allvar och smärta. Barbro, Marie och Margareta. Vi förde ett lågmålt samtal där vi alla var mer måna om att lyssna än att prata. Tiden tycktes stå still och vardagsbruset gick plötsligt inte att höra. När jag berättade om vänner och arbetskamrater som tagit sina liv förstod de tre kvinnorna och jag att mitt besök inte bara var ett besök.

Och nu, flera år senare, är det torsdag och klockan är 6 på kvällen. En konstel-

lation av människor som inte hade träffats eller lärt känna varandra om ingen vi älskade hade tagit sitt liv. En samling människor som vet oerhört lite om varandras vardag. Men som vet desto mer om det som inte syns utanpå, det som finns i djupet av våra själar. Mödrar, fäder, syskon, söner, döttrar, makar, far och morföräldrar, älskare och vänner till någon som inte längre finns. Allt är tillåtet dessa torsdagar. Gråt, skratt eller vrede. Tystnad för den som inte orkar prata. Tystnad, den vackra typen av tystnad som inte pressar, som låter oss begrunda det väsentliga tillsammans med andra. En tystnad som låter oss kommunicera utan ord. Allt medan mörkret utanför tättnar och ljusen på borden får blanka ögon att glittra.

Jonas Åsberg

Jonas Åsberg har skrivit boken Mörkåren